

AUTORKA SÉRIE TRÓN ZO SKLA

SARAH J. MAAS

DVORE_{na} RE
HMLY
a BESU

PRE LÁSKU PODVIEDLA SMRŤ. PRE SVOJU
KRAJINU SA MENÍ NA NEBEZPEČNÚ ZBRAŇ.

DVORE
HMLY
aBESU

ĎALŠIE KNIHY OD SARAH J. MAAS

séria Na dvore z trňov a ruží

NA DVORE Z TRŇOV A RUŽÍ

NA DVORE Z HMLY A BESU

NA DVORE Z KRÍDEL A ZMARU

NA DVORE Z HVIEZD A MRAZU (novela)

séria Trón zo skla

TRÓN ZO SKLA

KORUNA Z TEMNOTY

ZRODENÁ Z OHŇA

KRÁLOVNÁ V TIEŇOCH

BÚRKA V IMPÉRIU

VEŽA NA ÚSVITE

Novely k sérii Trón zo skla

VRAHYŇA PROTI PÁNOVI PIRÁTOV

VRAHYŇA V PÚŠTI

VRAHYŇA V PODSVETÍ

VRAHYŇA PROTI IMPÉRIU

VYMALOVANKA K SÉRII TRÓN ZO SKLA

SARAH J. MAAS

DVORE

HMLY

aBESU

sloart

Text copyright © Sarah J. Maas 2016
Map copyright © Kelly de Groot 2016
This translation of of A COURT OF MIST AND FURY
is published by Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,
by arrangement with Bloomsbury Publishing Inc.
Translation © Miriam Fulmeková 2018
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,
Bratislava 2019

ISBN 978-80-556-2898-1

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Z anglického originálu
Sarah J. Maas: A Court of Thorns and Roses Series,
Book 2 – A Court of Mist and Fury,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Bloomsbury, London 2015,
preložila Miriam Fulmeková.
Prvé slovenské vydanie
Zodpovedné redaktorky Andrea Cséfalvay Kopernická, Dáša Jajcayová
Produkcia Dana Klimová
Editorka Dana Brezňanová
Vydalo Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava
v roku 2019.
Sadzba Alias Press, s. r. o., Bratislava
Tlač FINIDR, s. r. o., Český Těšín

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovart.sk

Cena uvedená na obálke knihy je nezáväzným
odporúčením pre konečných predajcov.

*Pre Josha a Annie –
môj vlastný Dvor snov*

Prythian

Vallahán

Férška ríša

Scena

Územie ľuďi

SPRIEVODCA VÝSLOVNOSŤOU

POSTAVY

Feyre: Fej-ra
Tamlin: Tam-lin
Lucien: Lu-či-jen
Rhysand: Ri-sand (Rhys: Ris)
Alis: Elis
Amarantha: A-ma-ran-ta
Ianthe: A-jan-ti
Tarquin: Tar-kin
Cassian: Ka-si-jen

MIESTA

Prythian: Pri-ti-jen
Hybern: Hybern
Ceser: Si-zir

ĎALŠIE

Attor: At-tor
Suriel: Sur-jel
Bogg: Bog
Naga: Na-ga
Calanmai: Kal-an-maj
Ianthe: Jan-te

Možno som vždy bola zlomená a temná.

Možno by niekto, kto sa narodil celistvý a dobrý, jaseňovú dýku položil a radšej prijal smrť než to, čo ležalo predou.

Všade bola krv.

V roztrasenej zakrvavenej ruke som ledva udržala dýku. Štiepila som sa kúsok po kúsok, kým mŕtvoľa mladého Najvyššieho féra chladla na mramorovej dlažbe.

Nedokázala som pustiť rukoväť, nedokázala som sa pohnúť z miesta pred ním.

„Dobre,“ zapriadla Amarantha zo svojho trónu. „A teraz znova.“

Čakala ma ďalšia jaseňová dýka a ďalší kľačiaci féri.

Férka.

Vedela som, aké slová vysloví. Akú modlitbu bude odriekať.

Vedela som, že ju zabijem, tak ako som zabila mladíka ležiaceho predou.

Aby som ich všetkých oslobodila, aby som oslobodila Tamlina, spravila som to.

Stala som sa vrahyňou nevinných a spasiteľkou krajiny.

„Kedykoľvek budeš pripravená, milá Feyre,“ zatiahla Amarantha, tmavočervené vlasy jej žiarili ako krv na mojich rukách. Krv na mramore.

Vrahyňa. Mäsiarka. Monštrum. Klamárka. Zradkyňa.

Nevedela som, koho tým myslím. Hranica medzi mnou a kráľovnou bola už dlho nejasná.

Uvoľnila som zovretie okolo dýky, tá klopla o zem a rozprskla zväčšujúce sa jazierko krvi. Kvapky dopadli na moje ob-

nosené topánky – zvyšky smrteľníckeho života, takého vzdialeného, že to mohol byť len jeden z mojich blúznivých snov z posledných mesiacov.

Otočila som sa k žene čakajúcej na smrť. Hlavu jej zakrývala kapucňa, pružné telo bolo pripravené. Na koniec, ktorý mal prísť z mojich rúk, na najvyššiu obeť, ktorú možno podstúpi.

Načiahla som sa po druhú jaseňovú dýku ležiacu na čiernom zamatovom vankúši, jej rukoväť bola v mojej teplej, vlhkej dlani ladová. Stráže strhli kapucňu.

Spoznala som tvár, ktorá ku mne vzhliadla.

Spoznala som modrosivé oči, zlatohnedé vlasy, plné pery a ostré lícne kosti. Spoznala som uši, ktoré sa jemne zašpicatili, končatiny, ktoré získali eleganciu spolu so silou. Všetky ľudské nedokonalosti sa v ľahkej nesmrteľnej žiare vytratili.

Poznala som prázdnotu, zúfalstvo, skazenosť, čo sršali z tej tváre.

Ruky sa mi netriasli, keď som dýku namierila.

Ani keď som schytila kostnaté plece a pozrela do tej nenávidenej tváre – *svojej* tváre.

A zaborila jaseňovú dýku do svojho vyčkávajúceho srdca.

PRVÁ ČASŤ
DOM ZVEROV

1

Objímala som studenú misu a snažila sa potláčať zvuky, kým som dávila do záchoda.

Do obrovskej mramorovej kúpeľne prúdilo mesačné svetlo a predstavovalo jediné osvetlenie, zatiaľ čo mi bolo tak strašne zle.

Tamlin sa ani nepohol, keď som sa strhla zo spánku. A keď som nevedela rozlíšiť tmu v komnate od nekonečnej temnoty Amaranthiných žalárov a zalial ma studený pot, ktorý bol ako krv tých férov, vytrielila som do kúpeľne.

Bola som tam už pätnásť minút, čakala som, kým ma prestane napínať, kým sa pretrvávajúce chvenie rozptýli a upokojí ako sčerená hladina jazera.

Dychčala som, oprela sa o misu a počítala každý výdych.

Len nočná mora. Jedna z mnohých, spiacich a prebúdzajúcich sa, ktoré ma tieto dni prenasledovali.

Ubehli tri mesiace od udalostí Pod Horou. Tri mesiace prispôsobovania sa môjmu nesmrteľnému telu a svetu, ktorý sa horko-ťažko zliepal dokopy po tom, čo ho Amarantha rozbila na kúsky.

Sústredila som sa na dýchanie – nádych nosom, výdych ústami. Znova a znova.

Keď sa zdalo, že napínanie prestalo, odstúpila som od záchoda – no nešla som ďaleko. Len k príľahlej stene vedľa prasknutého okna, odkiaľ som dovidela na nočné nebo, aby mi vánok mohol pohľadzať lepkavú tvár. Oprela som si hlavu o stenu a priložila dlane na chladnú mramorovú podlahu. Realita.

Toto bola realita. Prežila som. Dostala som sa odtiaľ.

Ibaže by to bol sen – len blúznivý sen v Amaranthiných žalároch a prebudila by som sa naspäť v tej cele a...

Pritiahla som si kolená k hrudi. Realita. *Realita*.

Hláskovala som to slovo.

Hláskovala som ho, až kým som nedokázala povoliť zovretie v nohách a zdvihnúť hlavu. Do dlaní mi vystreľovala bolesť...

Nejakým spôsobom som prsty tak silno zařala v päste, že mi nechty takmer prerezali pokožku.

Nesmrtelná sila – skôr prekliatie ako dar. Tri dni po návrate som ohla a skrčila každý kúsok strieborného servisu, ktorý sa mi dostal do rúk, potkýnala som sa o svoje dlhšie, rýchlejšie nohy tak často, až mi Alis radšej odstránila z izieb všetky ceny (bola obzvlášť naštvaná, keď som prevrátila stolík s osemstoročnou vázou), a rozbila som nie jednu, nie dvojicu, ale *päť* sklenených dvier len preto, že som ich omylom prisilno zavrela.

S výdychom cez nos som vystrela prsty.

Pravá ruka bola prázdna, hladká. Dokonale férska.

Otočila som ľavú ruku – prsty, zápästie a predlaktie mi pokrývali víry tmavého tušu, ktoré nasávali tmu z miestnosti. Oko vytetované do stredu mojej dlane vyzeralo, akoby ma pozorovalo, pokojné a šibalské ako mačacie, jeho úzka zrenička širšia než pred pár hodinami. Akoby sa prispôsobila svetlu, tak ako obyčajné oko.

Zamračila som sa naň.

Na toho, kto ma cez to tetovanie možno sledoval.

Za tri mesiace, čo som tu bola, som o Rhysovi nepočula. Ani slovo. Neodvážila som sa naňho spýtať Tamlina ani Luciena, ani nikoho iného – aby to náhodou neprivolalo Najvyššieho lorda Nočného dvora, nepripomenulo mu hlúpu dohodu, ktorú som s ním uzavrela Pod Horou: jeden týždeň s ním každý mesiac výmenou za to, že ma zachráni pred smrťou.

Aj keby však Rhys zázračne zabudol, ja by som nedokázala. Ani Tamlin, Lucien či hocikto iný. Nie s tým tetovaním.

Aj keď Rhys nakoniec... nebol tak úplne nepriateľom.

Pre Tamlina áno. Pre každý dvor tam vonku áno. Tak málo férov prešlo cez hranice Nočného dvora a prežilo, aby mohli rozprávať. Nikto vlastne nevedel, čo je v najsevernejšej časti Prythianu.

Hory a temnota, hviezdy a smrť.

Necítila som sa však ako Rhysov nepriateľ, keď som sa s ním, niekoľko hodín po Amaranthinej porážke, naposledy zhovárala. Nikomu som sa o tom stretnutí nezmienila. O tom, čo mi povedal a čo som mu priznala ja.

Buď vďačná za svoje ľudské srdce, Feyre. Lutuj tých, čo necítia vôbec nič.

Zovrela som prsty do päste, aby som zakryla to oko, to tetovanie. Vstala som, spláchla a došuchtala sa k umývadlu, aby som si vypláchla ústa a umyla tvár.

Želala som si, aby som nič necítila.

Želala som si, aby sa moje ľudské srdce zmenilo spolu so zvyškom na nesmrteľný mramor. Namiesto zjazveného kúska čieroty, ktorým bolo teraz a vypúšťalo do mňa svoj jed.

Vkradla som sa naspäť do tmavej spálne. Tamlin ešte vždy spal, jeho nahé telo bolo rozťahnuté na matraci. Chvíľku som len obdivovala jeho pevný, svalnatý chrbát, tak láskavo obkreslený mesačným svitom, jeho zlaté vlasy postrapatené spánkom a prstami, ktoré som mu do nich zabárala, keď sme sa milovali.

Spravila som to preňho – to preňho som s radosťou zničila seba a svoju nesmrteľnú dušu.

A teraz mi ostávala večnosť, aby som s tým žila.

Vliekla som sa k posteli, každý krok pomalší, ťažší. Prikrývky boli chladné a suché, vkrútila som do nich, pritúlila sa k nemu chrbtom a objala sa rukami. Dýchal zhlboka – pokojne. No so svojimi féorskymi ušami... niekedy som uvažovala, či som nezačula, ako sa mu zadrhol dych, len na okamih. Nikdy som sa ho však na to neodvážila spýtať.

Ani raz sa neprebudil, keď ma zo spánku vytrhli nočné mory, nezobudilo ho ani to, ako som si šla noc čo noc vyvrátiť vnútornosti. Ak o tom aj vedel alebo to počul, nič nepovedal.

Vedela som, že ho podobné sny vyhánali z driemot tak často, ako som ja utekala z tých svojich. Keď sa to stalo prvý raz, zobudila som sa – pokúšala som sa s ním rozprávať. Striasol však môj dotyk zo svojej pokožky lepkavej od potu a premenil sa na to zviera s kožuchom, pazúrmí, rohmi a tesákmi. Zvyšok noci strávil prešlapovaním pri posteli a sledovaním dvier a okien.

Odvtedy tak strávil mnoho nocí.

Skrútená v posteli som si potiahla prikrývku vyššie, bažila som po jej teple v studenej noci. Stalo sa to našou nevyslovenou dohodou – nenechať Amaranthu vyhrať, nepripustiť si, že nás stále mučí v našich snoch a predstavách.

V každom prípade bolo jednoduchšie nemusieť nič vysvetlovať. Nemusieť mu povedať, že aj keď som ho oslobodila, zachránila jeho ľud a celý Prythian pred Amaranthou... zlomila som samu seba.

A mala som pocit, že ani večnosť nebude dosť dlhá na to, aby som sa pozviechala.

2

„Chcem ísť.“

„Nie.“

Prekrížila som si ruky na hrudi, schovala tú potetovanú pod pravý biceps, a rozkročila sa na hlinenej podlahe stajne.

„Už sú to tri mesiace. Nič sa nestalo a dedina je odtiaľto sotva desať kilometrov...“

„Nie.“ Slnčné lúče neskorého rána prúdili cez dvere stajne a ligotali sa v Tamlinových vlasoch, keď si zapínal na hrudi bandaliér s dýkami. Jeho tvár – drsne krásna, presne, ako som si ju vysnila počas tých dlhých mesiacov, keď nosil masku – bola kamenná, jeho pery tenká čiarka.

Lucien, už na chrbte svojho strakatého koňa, spolu s tromi ďalšími féerskymi strážami, nesúhlasne pokrútil hlavou a jeho kovové oko sa zúžilo. Akoby hovoril: *Neprovoľuj ho.*

No ako Tamlin kráčal k svojmu osedlanému čiernemu žrebčovi, zaťala som zuby a vybehla za ním. „Dedina potrebuje každú pomoc.“

„A my ešte stále naháňame Amaranthine beštie,“ povedal a vysadol na koňa jediným svižným pohybom. Niekedy som premýšľala, či tu kone nie sú len na to, aby udržali zdanie normálnosti. Aby mohol predstierať, že nedokáže bežať rýchlejšie ako ony, že nežije jednou nohou v lese. Jeho zelené oči boli ako kúsky ľadu, keď žrebec vykročil. „Nemám stráže navyše, aby ťa sprevádzali.“

Načiahla som sa po uzde. „Nepotrebujem sprievod.“ Silnejšie som zovrela kožu, aby som zastavila koňa, a zlatý prsteň na mojom prste – spolu so štvorcovým smaragdcom žiariacim na jeho vrchu – sa zablýštal na slnku.

Prešli dva mesiace, odkedy ma Tamlin požiadal o ruku – dva mesiace nekončiacich sa prezentácií kvetov, šiat, zasadacích poriadkov a pohostení. Pred týždňom som mala vďaka Zimnému slnovratu krátku prestávku, aj keď som len vymenila rozjímanie nad čipkou a hodvábom za vyberanie zelených vencov a girland. Ale aj to sa rávalo.

Tri dni hodovania, pitia a obdarovávaní sa malými darčekom vyvrcholili dlhou a vcelku nechutnou ceremóniou na úpätí kopcov počas najdlhšej noci, ktorá nás odprevadila z jedného roku do druhého, keď slnko zahynulo a znova sa zrodilo. Alebo niečo také. Oslavovať zimný sviatok na mieste, ktoré bolo permanentne jarne rozkvitnuté, mi na sviatočnej nálade veľmi nepridávalo.

Nepočúvala som tak úplne, keď mi vysvetľovali, kde má tento sviatok korene – a aj samotní féri polemizovali o tom, či vznikol na Zimnom alebo Dennom dvore. Oba ho teraz prehlasovali za svoj najsvätejší sviatok. Všetko, čo som vedela, bolo, že musím vydržať dve ceremónie: jednu pri západe slnka, ktorá sa začne v tú nekonečnú noc darčekom, tancovania a pitia na počesť smrti starého slnka; a druhú pri nasledujúcom východe slnka, s kalnými očami a boľavými nohami, na privítanie jeho znovuzrodenia.

Bolo dosť zlé, že sa odo mňa vyžadovalo, aby som stála pred zhromaždenými dvoranmi a nižšími férmami, kým Tamlin prednášal svoje početné prípitky a príhovory. Fakt, že moje narodeniny tiež pripadli na najdlhšiu noc v roku, som s radosťou zabúdala pripomínať. Aj tak som dostala veľa darčekom – a bezpochyby dostanem omnoho, omnoho viac vo svoj svadobný deň. Nevedela som, čo robiť s toľkými *vecami*.

Od ceremónie ma oddeľovali už len dva týždne. Ak sa nedostanem zo sídla, ak nebudem mať aspoň deň na *niečo* iné než mňanie Tamlinových peňazí a prijímanie obskakovania...

„Prosím. Obnova napreduje hrozne pomaly. Mohla by som pre dedinčanov loviť, zaobstarať im potravu...“

„Nie je to bezpečné,“ vyhlásil Tamlin a znova popchol svojho žrebca. Srst' koňa žiarila ako tmavé zrkadlo, ešte aj v tieni stajne. „Najmä pre teba.“

To hovoril pri každej takejto hádke. Zakaždým, keď som ho prosila, aby mi dovolil zájsť do najbližšej férskej dediny pomáhať s výstavbou toho, čo Amarantha pred rokmi vypálila.

Nasledovala som ho do jasného, bezoblačného dňa za dverami stajne, kde sa tráva pokrývajúca neďaleké kopčeky vlnila v jemnom vánku.

„Féri sa chcú vrátiť, chcú miesto pre život...“

„Tí istí féri ťa vnímajú ako požehnanie – znak stability. Ak by sa ti niečo stalo...“ Nedokončil vetu a popohlnal koňa k nespevnenej ceste, ktorá viedla do východných lesov. Lucien ho už čakal o niekoľko metrov ďalej. „Nemá význam niečo nanovo vystavať, ak sa Amaranthine kreatúry preženú krajinou a znova ju zničia.“

„Veď brány znova stoja...“

„Niektorí vklízi dnu skôr, než brány opravili. Lucien včera chytil päť nagov.“

Otočila som hlavu k Lucienovi, ktorý sa strhol. Nepovedal mi o tom včera pri večeri. *Klamal*, keď som sa ho spýtala, prečo kríva. Obrátil sa mi žalúdok – nielen pre klamstvo, ale... nago-via. Niekedy sa mi snívalo o spŕške krvi, ktorá ma zasiahla, keď som ich zabila, o ich poškuľujúcich hadích tvárach, keď sa ma snažili v lese vypívať.

„Nemôžem robiť to, čo musím, pokiaľ sa obávam o tvoje bezpečie,“ povedal Tamlin potichu.

„Samozrejme, že budem v bezpečí.“ Ako Najvyššia férka som vďaka svojej sile a rýchlosti mala veľkú šancu utiecť, keby sa niečo stalo.

„Prosím... prosím, sprav pre mňa len toto,“ nástojil Tamlin a pohladil žrebca široký krk, keď zvieru netrpezlivo zaerdžalo. Ostatní jazdci už popchli svoje kone do pomalého klusu, prvý bol takmer v tieni lesa. Tamlin kývol bradou k alabastrovému sídlu za mnou. „Som si istý, že v dome je s čím pomáhať. Alebo môžeš maľovať. Vyskúšaj tú novú súpravu, čo som ti daroval k Zimnému slnovratu.“

V dome ma nečakalo nič iné než plánovanie svadby, keďže Alis zamietla, aby som čo i len pohla prstom. Nie kvôli tomu, kým som bola Tamlinovi, kým som sa mala Tamlinovi stať, ale... pre to, čo som spravila pre ňu, pre jej chlapcov, pre Prythian.